

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. května 2012 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Silvie Slepíčkové a přísedících Ing. Zdeňky Tomšů a JUDr. Jany Justianové **t a k t o :**

Obžalovaný

J. J.

nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx xxx xxx xxx, xxx, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Stráž pod Ralskem,

j e v i n e n, ž e

dne 16. 4. 2011 v době kolem 02:30 hodin v xxx, na xxx, na zastávce MHD xxx, směr xxx, přistoupil k lavičce, na které seděl a tvrdě spal poškozený L. P., nar. xxx, a po předchozím opakovaném marném pokusu o jeho probuzení, s vědomím, že může způsobit těžkou újmu na zdraví, zapalovačem zapálil tašku, o kterou se poškozený opíral a v níž měl uloženy různé osobní věci, noviny a osm kusů plastových zapalovačů a plnic do zapalovačů, přičemž se oheň z tašky rozšířil na oděv poškozeného, který důsledkem toho utrpěl popáleniny III. stupně na přední straně hrudníku, popáleniny II. až III. stupně na zádech téměř v celém rozsahu, popáleniny II.b) až III.stupně na obou horních končetinách, zejména cirkulárně na levé paži, části pravé paže, na částech obou předloktí, a dispersně na obou rukách a popáleniny přední plochy krku a obličeje; celkově utrpěl popálení v rozsahu na 40 % těla, tj. 6600 cm², II. až III. stupně, kdy bez poskytnutí lékařské péče by mohl být život poškozeného ohrožen tzv. popáleninovým šokem, přičemž utrpěná zranění si vyžádala hospitalizaci na

Klinice popáleninové medicíny ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady v Praze od 16.4.2011 do 30.8.2011 a následně v Léčebně pro dlouhodobě nemocné Počátky, kde je umístěn dosud, dále byly poškozenému zničeny osobní věci a oblečení v hodnotě 6.616,-Kč a poškozením lavičky na zastávce MHD xxx byla Městské části xxx způsobena škoda ve výši 3.974,60 Kč,

t e d y : jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **6 (šesti) roků a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu pobytu na území hlavního města Prahy v trvání **10 (deseti) let.**

O d ů v o d n ě n í

Dokazováním provedeným v průběhu hlavního líčení zjistil Městský soud v Praze následující **skutkový děj:**

Obžalovaný J. J. dne 16. 4. 2011, v době kolem 02:30 hodin v xxx, na xxx xxx, na zastávce MHD xxx, směr xxx, přistoupil k lavičce, na které seděl a tvrdě spal poškozený L. P., nar. xxx, a po předchozím opakovaném marném pokusu o jeho probuzení, s vědomím, že může způsobit těžkou újmu na zdraví, zapalovačem zapálil tašku, o kterou se poškozený opíral a v níž měl uloženy různé osobní věci, noviny a osm kusů plastových zapalovačů a plnic do zapalovačů, přičemž se oheň z tašky rozšířil na oděv poškozeného, který důsledkem toho utrpěl popáleniny III. stupně na přední straně hrudníku, popáleniny II. až III. stupně na zádech téměř v celém rozsahu, popáleniny II.b) až III. stupně na obou horních končetinách, zejména cirkulárně na levé paži, části pravé paže, na částech obou předloktí, a dispersně na obou rukách a popáleniny přední plochy krku a obličeje; celkově utrpěl popálení v rozsahu na 40 % povrchu těla, tj. 6600 cm², II. až III. stupně, kdy bez poskytnutí lékařské péče by mohl být život poškozeného ohrožen tzv. popáleninovým šokem, přičemž utrpěná zranění si vyžádala hospitalizaci na Klinice popáleninové medicíny ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady v Praze od 16.4.2011 do 30.8.2011 a následně v Léčebně pro dlouhodobě nemocné Počátky, kde je umístěn dosud, dále byly poškozenému zničeny osobní věci a oblečení v hodnotě 6.616,-Kč a poškozením lavičky na zastávce MHD xxx byla Městské části xxx způsobena škoda ve výši 3.974,60 Kč.

Tento skutkový děj vzal soud za **prokázaný** na základě zhodnocení všech důkazů provedených v hlavním líčení.

Obžalovaný J. J. v přípravném řízení a u hlavního líčení uvedl, že v Praze je od prosince 2010, od dubna 2011 bydlel ve staré stavební buňce v klempířství v ulici xxx v xxx. Vykonával klempířské práce, za což dostával 100,- Kč na den a někdy jen 50,- Kč na den, takže za měsíc si mohl vydělat max. 2.000,-Kč. Ve stavební buňce byla postel a kamna, voda byla v barelech. Buňka byla bez sociálního zařízení, proto na WC chodil ven nebo do blízké čerpací stanice. Předmětného dne byl asi do 15.00 hod. v práci, potom jezdil se svým známým T. B., řidičem autobusu, v autobuse do 20.30 hodin, potom jezdil po městě, až dojel do zastávky xxx, kde šel do nonstopu ve vestibulu metra xxx. Vypil tam deset 10° püllitrových piv, cítil se opilý a asi kolem 02.00 hodin dne 16.4.2011 se šel podívat na autobusovou zastávku xxx, kdy mu jede noční autobus do jeho bydliště. Zjistil, že mu nic nejede, proto šel na druhou stranu přes vozovku, přešel přes svodidla mezi jízdními pruhy plot, který byl poškozený a díval se na jízdní řády, ale rovněž žádný noční autobus nejel. Pak se na nástupišti autobusové zastávky procházel, přičemž na reklamní lavičce si povšiml spícího muže. Muž seděl, měl skloněnou hlavu směrem na prsa a nebylo mu vidět do obličeje, ruce měl zřejmě v klíně. Na sobě měl černou šustákovou bundu, rifle a byl zanedbaného zevnějšku. Vedle levého boku měl položenou velkou umělohmotnou tašku s ušima z provazu, o kterou se opíral. Bylo vidět, že v tašce něco je, byla plná, ale obsah tašky nezkoumal, nevěděl, že v ní měl noviny. Vedle pravého boku měl položenou druhou igelitovou tašku. Muže se snažil probudit, říkal mu, aby vstal, že „tady na něj není nikdo zvědavý“ a když na to nereagoval, tak do něho 2-3x šťouchl prstem levé ruky do ramene nebo do prsou, ale ani na to muž nereagoval a stále spal. Chtěl ho probudit proto, protože v něm budil pohoršení, sám pochází z malého města, kde takto nikdo na lavičkách nespí. Poškozeného chtěl pouze vzbudit a vystrašit, rozhodně mu nic nechtěl udělat, navíc v tu dobu byl podnapilý, takže si ani neuvedomil, co by mohl způsobit. Jeho cílem bylo, aby muž odešel pryč. Nedokázal však konkrétně vysvětlit, proč poškozený v něm budil pohoršení, když šlo s ohledem na noční hodinu o liduprázdné místo, pouze uváděl, že poškozený byl špinavý, proto chtěl, aby šel spát dál od stanice metra do parku. Nenapadlo ho přivolat policii, aby poškozeného probudili. Je pravda, že v hale Hlavního nádraží v Praze si již dříve povšiml, že bezdomovci posedávají nebo pospávají po lavičkách, takže předmětnou noc to nebyla pro něho nová informace. Nedokázal vysvětlit, co ho přimělo k tomu, aby se k poškozenému choval tak razantně, když předtím ho jiní bezdomovci spící na lavičkách nevyvedli z míry, poškozenému však nechtěl ublížit, pouze ho chtěl vystrašit, vzbudit. Chvíli ho pozoroval, zda vůbec dýchá, následně se ho opět snažil probudit tak, že do něho šťouchl, ale muž nadále spal. Potom se šel projít na WC do parku kolem zastávky a v trávě, ve vzdálenosti asi 7 metrů od lavičky, náhodně našel kus staré cihly. Šel s ní zpět k poškozenému a z jeho levé strany, asi ve vzdálenosti 2 metry, hodil cca 50 cm od lavičky cihlou o zem, přičemž si myslel, že se lekne a vzbudí se. Jelikož ani na to nereagoval, tak z pravé kapsy kalhot vytáhl zapalovač a v nejbližším místě tašky, kterou měl poškozený na lavičce vedle levého boku a o kterou se opíral, škrtnul zapalovačem a z tašky začalo odkapávat. Zapalovačem škrtnul pouze 1x, myslel si, že ucho tašky ani nechytne, kdyby se mu nepodařilo ucho z provazu zapálit, tak by to víckrát nezkoušel a odešel by. Na to se otočil a odešel, nečekal, až se taška rozhoří, šel přes svodidla a plot na protilehlou zastávku MHD. Myslel si, že muž se probudí, ucítí kouř, lekne se a uskočí a on by mu to pomohl uhasit, případně by mu pomohl s odnesením tašek, aby šel spát jinam. Uvedl, že když se mu poškozeného nepodařilo probudit opakovaným šťoucháním, tak zapálil tašku, aby ho probudil a mohl mu říci, aby odešel, nedokázal však vysvětlit, proč nepočkal, až se poškozený vzbudí, aby mu to mohl říci, byl podnapilý, tak zřejmě ho již

nezajímalo, zda se poškozený vzbudí či nikoli. Nevěděl však, že muž tak tvrdě spí, zřejmě byl opilý. Více se však o muže nezajímal, nedíval se, zda ucho tašky hoří nebo zda se poškozený probudil a šel na druhou stranu, ale myslel si, že než přejde na druhou stranu, tak se probudí. Když byl u novinového stánku na zastávce MHD xxx otočil se a viděl na lavičce pouze hořící tašku. Od lavičky v tu dobu byl vzdálen asi 20 metrů, nedokázal vysvětlit, proč neběžel zpět k tašce a nezačal ji hasit, rozhodně jen odkapávalo ucho, žádný plamen neviděl. Pokud by se však oheň začal více šířit, tak by se na druhou stranu vrátil a snažil by se ho uhasit. Myslel si, že muž se včas vzbudil, nechal na lavičce tašku a utekl. Nevěděl, že ho oheň takto zasáhl a nedokázal vysvětlit, proč poškozený tašku nehasil, což by jistě činil, pokud by nemusel hasit sám sebe. Zaslechl, že za keřem někdo volá, slyšel pouze halekání, myslel si, že pouze „nadává“, že se mu nic nestalo, rozhodně neslyšel volání o pomoc. Kdyby věděl, co se poškozenému stalo, tak by se vrátil zpět a poškozenému by pomohl uhasit to, co na něm hořelo. Chvíli se procházel, díval se na jízdní řády, pak na místo přijela hlídka policie, policisté se snažili muže zachytit, tak dostal nápad si zásah natočit mobilním telefonem, proto sledoval průběh a zkoušel si natočit příjezd záchranné služby a hasičů. V žádném případě neměl v úmyslu podpálit poškozeného jen kvůli tomu, aby si natočil, jak hoří. Chtěl si natočit pouze zásah policistů, záchranné služby a hasičů. Nahrávku si chtěl nechat pro případ, že by se v novinách o zásahu psalo. Nahrávku zásahu by pak případně nabídl k prodeji ke zlepšení své finanční situace. Při natáčení směřoval objektiv kamery mobilního telefonu pouze na lavičku, na poškozeného objektiv nezaměřoval, až když přijela záchranná služba, navíc bylo přítmi. Žádné novináře nekontaktoval a nahrávky nenabízel, a zopakoval, že kdysi četl v Blesku, že za podobné nahrávky nabízejí 500,-Kč. Na dotaz, proč pořizoval nahrávku místo aby se vrátil a přesvědčil se, zda se poškozenému nic nestalo, případně aby mu pomohl odnést tašky, jak uváděl, odpověděl, že si myslel, že poškozený ucítil kouř, probudil se a odešel. V trávě žádné hořící ostrůvky z oblečení neviděl. Z dálky viděl, jak k záchrance muž přišel, proto si myslel, že se mu nic nestalo a že dostal pouze šok, na dálku neviděl, co má na sobě, bylo přítmi, natož aby viděl, že je popálený. Potom vypnul mobilní telefon a chvíli se na místě procházel, rovněž kolem něho šla paní, která si zásah vyfotila a šla pryč. Po chvíli k němu přišli policisté, kteří se ho ptali, jestli něco neviděl. Na to jim řekl, že zrovna přišel a že viděl pouze hořící tašku na lavičce. Nedokázal uvést, proč policistům neuvedl po pravdě, jak to bylo, zřejmě to neudělal proto, že byl pod vlivem alkoholu a raději chtěl odejít pryč, aby nebyl „popotahován“. Po odchodu policistů šel na zastávku tramvaje xxx a odjel směrem na xxx. Poškozeného nikdy neviděl, sám nikdy papír nesbíral a i když v té době byl neoholený s bradkou asi 1 cm, není tím „čertem“, o kterém vypovídal poškozený. Poté, co mu byla předložena fotodokumentace na čl. 118 uvedl, že nejde o jeho krabičku cigaret, zápalky ani propisovačku, kouřil jiné cigarety. Jelikož uváděl, že nikdy předtím nikomu neublížil, ze spisu OS Trutnov sp. zn. 16T 172/2010, mu byl přečten rozsudek OS Trutnov na čl. 14 – 16, konkrétně výpověď jeho bývalé manželky M. J. a k tomu uvedl, že nejde o pravdivé tvrzení, rozhodně jí neublížoval, takto vypovídala jenom proto, aby mu uškodila. Potvrdil, že výživné hradí nepravidelně, někdy ho neplatí vůbec. U hlavního líčení předložil omluvný dopis, který zaslal podle připojeného podacího lístku dne 2.3.2012 poškozenému L. P. do Léčebny pro dlouhodobě nemocné v Nemocnici Počátky. K dotazu soudu uvedl, že dopis poškozenému zaslal ještě jednou předtím, ale odeslání si nenechal potvrdit na podacím lístku, proto ho poslal znovu doporučeně, aby měl doklad o jeho odeslání.

Poškozený L. P., jehož výpověď byla podle § 211 odst.1 tr.ř. přečtena, v přípravném řízení uvedl, že předmětný večer jel posledním autobusem do ulice xxx, kde si sedl na lavičku, odpočíval a kouřil cigaretu, cigarety měl v kapse kalhot. Asi po 20 – 30 minutách usnul, protože byl unavený a tři dny nespál. V době, kdy spal, určitě nekouřil a je proto vyloučené, že by se zapálil sám. U sebe měl igelitovou červenou tašku Globus, která byla plná

novin, o tuto tašku si opřel hlavu a dále měl u sebe igelitovou tašku, ve které měl peněženku, asi 8 různých zapalovačů, plyn do zapalovačů, řezací nůž, plátek do pilky na železo, dva kuchyňské nože, a další osobní věci. Plyn do zapalovačů by vystačil k naplnění maximálně 32 zapalovačů, stál 39 Kč, byl plný do poloviny. Asi dva nebo tři zapalovače byly plné plynu, v ostatních bylo různé množství plynové náplně. Probudilo ho velké teplo po celém těle, které cítil hlavně na břiše a na rukách a viděl, že mu hoří oblečení. Proto vstal z lavičky, lehl si na zem a válel se a snažil se oheň uhasit a přitom si strhával hořící oblečení. Všiml si, že k němu přišli policisté, kteří měli hasící přístroje. Řekl jim, aby ho uhasili, ale policisté mu řekli, že by mu tím mohli ublížit. Potom na místo přijela záchranná služba, která ho ošetřila a odvezla do nemocnice. V době, kdy seděl na lavičce, si všiml pouze jedné dívky s mužem, nikoho jiného neviděl. Před tím alkoholické nápoje nepopíjel, alkohol moc nepije, pouze kolem 14.00 hodin dne 15.4.2011 si dal jedno pivo. Nikdy s nikým žádný konflikt neměl, nikdo mu nevyhrožoval. Není si vědom ani toho, že by ho někdo chtěl v době, kdy spal, probudit. Vyčísil, že mu byla způsobena škoda na oblečení, shořely kalhoty v hodnotě 1 500 Kč, mikina v hodnotě 900 Kč, boty v hodnotě 700 Kč, ponožky v hodnotě 100 Kč, finanční hotovost ve výši 3 000 Kč, zapalovače v hodnotě 150 Kč, cigarety v hodnotě 66 Kč, peněženka v hodnotě 200 Kč, průkaz VZP, očkovací průkaz a shořely různé drobné písennosti. Na sobě měl riflové kalhoty černé barvy, flanelovou košili, vlněný svetr šedé barvy, plátěné gumové botasky. S nárokem na náhradu škody se nepřipojil. Nemocnice Počátky s.r.o., Léčebna dlouhodobě nemocných, sdělila, že poškozený L. P. je nadále hospitalizován, je sice schopen vypovídat u soudu, ale pro vážné zdravotní postižení není schopen se k soudu dostavit.

Příslušník Policie ČR, R. P. v přípravném řízení a v hlavním líčení uvedl, že se svým kolegou M. J. kolem 02.00 hodin dne 16.4.2011, projížděli ulicí xxx směrem do ulice xxxv lokalitě xxx, a na úrovni zastávky autobusů xxx si všimli hořící lavičky. Rovněž řidič taxi je na křižovatce upozornil na oheň, proto jeho kolega otočil vozidlo a jeli směrem k lavičce. Již během cesty zavolal hasiče, aby lavičku uhasili. Po příjezdu k lavičce vystoupili z vozidla a šli se podívat k lavičce. Viděli, jak na lavičce hoří velká pevnější nylonová taška, přičemž po rozhrabání jejího obsahu hasiči viděli, že v ní byly papíry. Nevzpomněl si, jak plamen vypadal, zda šlo o souvislé hoření či drobnější výbuchy, rozhodně však oheň neuhasinal, ale spíše se rozrůstal. Dívali se kolem lavičky, ale nikoho neviděli, neslyšeli žádný křik ani volání o pomoc. Ve vzdálenosti 3 až 10 metrů směrem k parku viděli hořící ostrůvky, šlo o hořící oblečení, proto se tam šli podívat a ve vzdálenosti 150 m od lavičky viděli za stromem ležícího muže, který se nehýbal a naříkal, že ho to pálí. Na sobě měl jen kusy ohořelého oblečení, které si ze sebe strhával, takže zůstal ve spodním prádle. Jeho kolega šel zavolat záchrannou službu, on zůstal u muže a snažil se s ním komunikovat. Ptal se ho, jestli může vstát, ale nebyl toho schopný, ležel na zemi a převaloval se na trávě a říkal, že ho pálí celé tělo, ale ke způsobu zapálení nic neuváděl. Nevzpomněl si, že by poškozený zmiňoval nějakou osobu, která by ho v předchozích dnech hrubě napadala a hádala se s ním. Nedokázal se vyjádřit k tomu, zda poškozený jeví známky požití alkoholu, nebo byl z něho cítit alkohol, spíše cítil zápach kouře a popálené kůže. V parku ani v jeho blízkosti nikdo jiný nebyl. Asi za pět minut přijela záchranná služba, která muže odvedla do vozidla a po chvíli přijeli hasiči, kteří se snažili lavičku uhasit, na místo přijela také hlídka Policie ČR, Místního oddělení xxx a hlídka Městské policie hl.m.Prahy. Po chvíli si všimli, že na protější zastávce xxx stojí muž, který něco držel v ruce, ruku měl zvednutou a z toho dovodil, že si je filmuje mobilním telefonem. Proto šel přes silnici za ním, ale muž v okamžiku, kdy ho viděl, se otočil a začal z místa odcházet. Muže vyzval, aby se zastavil a předložil mu doklad totožnosti. Ptal se ho, jak dlouho na místě stál a zda něco viděl, muž na to odpověděl, že viděl pouze hořící lavičku, kterou si chtěl natočit na mobilní telefon. Muž mu sdělil, že jde z hospody domů a

čeká na noční autobus, měl u sebe tašku s lahvemi od piva. Byl opilý, byl z něho cítit zápach z hospody a cigaretový kouř. Vysvětlil, že pokud do úředního záznamu uvedl, že byl zanedbaného zevnějšku, tak takto skutečně vypadal. Poté, co ho vyzval, aby mu předložil doklady, šel s ním k vozidlu, kde provedl jeho ztotožnění lustrací, následně muž odešel. V okolí lavičky a v místech, kde se nacházel popálený muž, bylo dobře vidět, pouze mezi stromy si svítili baterkami. Podle jeho názoru muž, který si pořizoval video, z místa, kde stál, nemohl vidět popáleného muže.

Svědék M. J., příslušník Policie ČR, jehož výpověď byla podle § 211 odst. 1 tr.ř. přečtena, uvedl, že při noční službě se svědkem R. P. byl v oblasti xxx a kolem 02.00 hodin až 02.30 hodin dne 16.4.2011 projížděli ulicí xxx směrem do ulice xxx a když projížděli kolem zastávky xxx, povšimli si hořící lavičky. Proto služební vozidlo na křižovatce otočili a dojeli k lavičce. Uviděli, že na lavičce hoří noviny a další věci, které již byly seškvařené a nebylo poznat, co to je. Současně zavolali hasiče, aby lavičku uhasili. Poté, co vystoupili z vozidla, ve vzdálenosti 3 až 10 metrů od lavičky, viděli tři menší hořící místa, šlo o hořící oblečení a o kus dál v parku si povšimli skákajícího polonahého muže, který si ze sebe strhával zbytky oblečení, měl na sobě jen spodní prádlo a z horní části těla se mu kouřilo. Když k němu kolega R. P. přiběhl slyšel, že muž skáče a křičí „pálí, pálí“, nic dalšího neříkal, byl v šoku. Zavolali záchrannou službu a šli zpět k muži, kterého se snažili uklidňovat a říkali mu, že záchranná služba za chvíli přijede. Asi za 4 minuty záchranná služba přijela a záchranáři ho začali ošetřovat. Společně s nimi přijeli hasiči, kteří lavičku uhasili. Na protilehlé zastávce si všimli dalšího muže, který si je natáčel mobilním telefonem, proto řekl kolegovi R. P., aby k němu šel a zeptal se ho, jestli náhodou něco neviděl. Kolega k němu šel a po chvíli viděl, jak se muž otáčí a odchází pryč. Proto ho kolega R. P. doběhnul a ptal se ho, jestli něco neviděl. Muž mu měl říci, že na místo přišel až po jejich příjezdu a nic neviděl. Zastávka byla osvětlená pouličními lampami, v parku nic nesvítilo, bylo tam špatně vidět. Toho, že muž má na sobě jen slipy, si všimli až v době, kdy šli do prostoru za lavičkou směrem do parku.

Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též opatřenými **listinnými důkazy** a pořízenými **znaleckými posudky**.

Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, specializace popáleniny, **MUDr. Lubomír Brož**, ve vypracovaném znaleckém posudku uvedl, že poškozený L. P. byl přivezen na Klinikou popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady dne 16.4.2011 v 03:24 hodin. Při příjmu byly zjištěny popálené plochy na přední straně hrudníku III. stupně, na zádech téměř v celém rozsahu II.- III. stupně, cirkulárně na levé paži, části předloktí oboustranně, na pravé paži a disperzně na obou rukách. Celkově se jednalo o popálení v rozsahu 40% povrchu těla o hloubce II.b) – III. stupně. Vzhledem k celkovému rozsahu postižení ploch, lokalizaci postižení a hloubce postižení, se jedná o zranění těžké. Rozsah 40 % postižení povrchu těla je přibližná hranice mezi zraněním těžkým a kritickým a postižený je v přímém ohrožení života. Vzhledem k hloubce postižení a nutnosti operačních zákroků, je zřejmé, že zranění zanechá trvalé následky rázu kosmetického, funkční postižení nelze vyloučit. Léčba probíhala zpočátku na jednotce intenzivní péče, kde došlo ke stabilizaci důležitých životních funkcí protišokovou terapií, následovaly operační zákroky nekrektomie (odstranění mrtvé popálené kůže) a autotransplantace kůže ze zdravé částí těla. Ke dni vypracování znaleckého posudku byl poškozený již na standardním oddělení nemocnice a byl převazován na operačním sále v celkové anestezii. Obvyklá délka pracovní neschopnosti bývá 4 až 6 měsíců, ale nelze vyloučit trvalou invalidizaci. Během léčby došlo ke komplikacím ve

smyslu infekce ploch, přičemž infekce může prodloužit léčbu až o několik týdnů. Pracovní neschopnost nebyla vystavena. Vzhledem k tomu, že poškozený ve výpovědi udává, že mechanismus vzniku zranění nezná, nelze ho hodnotit.

Ve vypracovaném znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a u hlavního líčení znalkyně **MUDr. Jana Markvartová** uvedla, že u poškozeného L. P. bylo dne 16.4.2011 na Klinice popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady zjištěno rozsáhlé popálení kůže, a to popálení III. stupně na přední ploše hrudníku, popálení II. - III. stupně téměř na celých zádech, popálení na obou horních končetinách II.b) - III. stupně, cirkulární popálení na levé paži, popálení části pravé paže, popálení na částech obou předloktí, mapovité popálení pravé i levé ruky. Dále popálení přední plochy krku a obličeje – bez uvedení stupně popálení. U poškozeného bylo zjištěno převážně hluboké popálení kůže, kdy celkově popálené plochy představovaly cca 40% povrchu těla. Vzhledem k popálení II. - III. stupně na cca 40% povrchu těla se jednalo o vážnou poruchu zdraví a poškozený byl přímo ohrožen na životě a podstatně omezen v obvyklém způsobu života po dobu delší šesti týdnů. Proto ze soudně lékařského hlediska je nutno toto poranění hodnotit jako těžkou újmu na zdraví. Vysvětlila, že poškozený byl přímo ohrožen na životě, takže kdyby kolem neprojžděla hlídka policie, která zavolala záchrannou službu, lékaře a hasiče, tak by se zvyšovalo riziko dalších komplikací, došlo by k rozvoji šokového stavu, který by byl intenzivnější a bylo by daleko vyšší riziko i případného úmrtí poškozeného. S velkou pravděpodobností by došlo k většímu zasažení kůže, to znamená, že by se zvětšily plochy, kterými by z těla utíkaly tekutiny, rozšířily by se plochy, kterými by mohla vstoupit infekce do těla, takže by vznikla daleko ještě více závažnější komplikace a léčba by byla ještě náročnější. Pokud by došlo k rozvoji šokového stavu, potom by případnému úmrtí takové osoby došlo srdečním selháním na základě šoku. Nelze zapomenout i na infekce, které poškozené při popálení ohrožují obecně, nelze vyloučit ani případný rozvoj sepse, rozšíření infekce v celém těle. Nejvíce jsou ohroženi poškození několik prvních dní, kdy dochází k rozvoji šoku a hrozí riziko infekce. Poškozené osobě bývá poskytována protišoková léčba, aby nedošlo k rozvoji nebo aby se minimalizovaly následky šokového stavu. Nedokázala se vyjádřit k tomu, zda hrozilo nebezpečí pro poškozeného i z hlediska jedovatých a nedýchacelných zplodin nebo riziko udušení. V dostupné zdravotnické dokumentaci není záznam o vystavení pracovní neschopnosti. K otázce obvyklé doby pracovní neschopnosti se nelze obecně vyjádřit, neboť léčba, hojení, popřípadě řešení dočasných či trvalých následků, včetně nutné rehabilitace, je velmi individuální záležitost a nelze ji zcela zevšeobecnit. Poškozený byl krátce po předmětné události přijat na jednotku intenzivní péče Kliniky popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. Po stabilizaci jeho zdravotního stavu byl dne 15.5.2011 přeložen na standardní oddělení této kliniky a následně, tj. 30.8.2011, přeložen do Léčebny dlouhodobě nemocných Nemocnice Počátky, kde byl hospitalizován i v době zpracování znaleckého posudku. Během hospitalizace na Klinice popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady podstoupil 37 operačních zákroků v celkové anestézii, při kterých byly postupně odstraňovány popálené i zánětem prostoupené infikované tkáně, nebo proběhl přenos vlastní zdravé kůže (z nepopálených ploch) na plochy popálené (tzv. autotransplantace kůže), event. probíhal převaz jednotlivých ran. Ze 37 operačních zákroků převazy byly minimálně ze 2/3, ale nelze říci, že by pouze jedna operace byla někdy zaměřena jen na převaz, k pacientovi se přistupovalo komplexně, je nutné zvážit celkový stav pacienta, každá operace je spojena s jistým rizikem vzhledem k tomu, že šlo o operaci v celkové anestézii. Převaz se musí provádět v celkové anestézii, protože jde o bolestivou záležitost, probíhají takzvané nekrektomie, tj. chirurgické snesení popálených měkkých tkání, zároveň se plochy musí desinfikovat, aby nedošlo k rozvoji rozsáhlé infekce. Po stabilizaci zdravotního stavu byla zahájena intenzivní rehabilitační léčba,

při které poškozený nedostatečně spolupracoval. V rehabilitační léčbě je pokračováno i v Léčebně dlouhodobě nemocných Nemocnice Počátky. Léčba poškozeného byla komplikována přidruživšími se komplikacemi, které léčbu podobných poranění často doprovázejí, a to zejména infekcí poškozených míst, rozvojem zánětu plic i zhoršeným přihojováním transplantovaných částí kůže s nutností opakování rekonstrukčních operací. Při hospitalizaci poškozeného dále došlo k rozvoji omezení hybnosti horních končetin, na které se podílely jak po popálení vzniklé kontraktury (v tomto případě stažení kůže) v obou pažích, tak i částečná obrna horních končetin způsobená poškozením periferních nervů. Je pravděpodobné, že na vzniku kontraktur se u poškozeného mohla podílet i jeho špatná spolupráce při rehabilitaci. Je však nutno uvést, že ani kvalitní rehabilitační péče nemusí vždy zabránit vzniku kontraktur. Popálení II. - III. stupně na cca 40% povrchu těla poškozeného vzniklo v místě působení vysoké teploty a vzplanutí šatstva poškozeného vysvětlí vznik popálení. Podle literatury stačí i několika sekundové působení teploty o 100 stupních Celsia k tomu, aby se vytvořila hluboká popálenina. K otázce, zda zanechá způsobené zranění trvalé následky znalkyně uvedla, že rozsáhlé a hluboké popálení kůže má za následek nepříznivý průběh jizvení se vznikem rozsáhlých jizev, které mohou mimo jiné omezovat pohyblivost postižených jedinců. Nelze se vyjádřit k tomu, jak bude poškozený omezen na hybnosti, bylo by nutné poškozeného vyšetřit na neurologickém oddělení, případně na ortopedii, avšak u poškozeného je nejvíce popisována omezená hybnost horních končetin, kdy jsou nejvíce poškozeny podpažní jámy, rovněž je popisována výrazná omezenost na obou horních končetinách, jak v oblasti ramen, v oblasti loktů i v oblasti zápěstí. Nelze jednoznačně odpovědět na to, zda takto popálení lidé jsou schopni vzpažit, předpažit, natáhnout ruce, záleží na konkrétním pacientovi a na rozcvičení, nicméně ani důkladná rehabilitace na 100 % nezajistí omezení hybnosti. Zdůraznila, že nedílnou součástí léčby je i vlastní rehabilitace, která u poškozeného probíhala, ale poškozený dostatečně nespolupracoval. Není uvedeno, z jakého důvodu nespolupracoval. Obecně lze rovněž uvést, že rozsáhlé jizevnaté postižení, může znamenat i poměrně výraznou psychickou zátěž postižené osoby. Závažnost eventuelních psychických potíží a jejich přímou souvislost s úrazovým dějem však nepřísluší hodnotit znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Je tedy zcela zřejmé, že popálení zanechá trvalé následky, k jejichž závažnosti se však nelze v současné době vyjádřit. Blíže bude možno na tuto otázku odpovědět až v delším časovém intervalu nejméně s odstupem jednoho roku. Popálení II. – III. stupně na 40% povrchu těla bylo shledáno objektivním vyšetřením na Klinice popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady, a to krátce po předmětné události. Výše popsané úrazové změny byly tedy jednoznačně a objektivně prokázány. Doplnila, že v lékařské dokumentaci je v osobní anamnéze zaznamenán tabakismus a ethylismus, ale nevyplývá z ní, že by při příjmu do nemocnice byla poškozenému odebrána krev na zjištění přítomnosti alkoholu, a ani v záznamech záchranné služby není uvedeno, že by poškozený jevil známky požití alkoholu, takže se nelze vyjádřit k tomu, zda byl v době posuzovaného jednání pod vlivem alkoholu. Poškozený měl popáleniny hluboké, typu II.b) a III. stupně, což jsou popáleniny již téměř celé vrstvy kůže. Potom následuje popálenina IV. stupně, což je popálení svalů a dalších měkkých tkání, případně kostí. Při hodnocení je nutné přihlédnout nejen ke stupni popálených ploch, ale i k rozsahu, dokonce některá literatura ji upřednostňuje spíše rozsah popáleniny než vlastní hloubku popáleniny. Obecně se udává, že u popálenin nad 15% povrchu těla, a to téměř bez ohledu na stupeň, hrozí rozvoj šokového stavu, který již může ohrožovat poškozeného na životě. Popáleniny, které zahrnují 20 – 30% povrchu těla jsou těžké popáleniny a u popálenin nad 50% povrchu těla není výjimečné, že dochází k úmrtí poškozených. Z tohoto důvodu je nutno popáleniny, tak jak byly konstatovány u poškozeného, hodnotit jako těžké a rozsáhlé. Popáleniny III. stupně měl poškozený na 30% povrchu těla, takže z celkového 40% povrchu těla bylo 30% povrchu III. stupně a 10%

povrchu II. stupně. Při popisu jedné z operací jsou popisovány i popáleniny krku jako II.b), to znamená další procento hluboké popálené plochy. Z popisu, který měla k dispozici, se nemohla vyjádřit k tomu, odkud se oheň šířil. Církulární popálení znamená popálení po celém obvodu paže, z popisu ze zdravotnické dokumentace vyplývá, že bylo církulární popálení na levé paži, to znamená po celém obvodu a popálení části pravé paže, přičemž není přesně specifikováno, která část paže se myslí, nicméně ze schématu lze dovodit, že v podstatě i téměř celá pravá paže mohla být poškozena, protože více je vyšrafována zadní plocha pravé paže, nicméně i na přední ploše je znatelné šrafování také. Nedokázala vysvětlit, proč na hrudníku je stupeň popálení III., zatímco na pažích je stupeň je II.b) – III. a jak se tedy oheň šířil, pouze zkonstatovala, že v místě vzniku popálenin musela působit vysoká teplota.

Znalkyně MUDr. Gabriela Leblková z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ve znaleckém posudku uvedla, že u obžalovaného byla zjištěna xxx xxx osobnost s převažujícími rysy xxx, podmiňující xxx jednání obžalovaného, nikoliv však chorobným forenzně významným způsobem. Obžalovaný není na alkoholu závislý a nejedná se ani o škodlivé užívání. Předmětné jednání je spojeno s psychopatickou osobností obžalovaného dále odbrzděnou požitím alkoholu. Obžalovaný byl schopen zdržet se požití alkoholu v době před inkriminovaným jednáním. V době spáchání posuzované trestné činnosti byly schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého jednání plně zachovány a schopnosti toto jednání ovládat mohly být sníženy forenzně nevýznamně vlivem požití alkoholu u psychopatické osobnosti posuzovaného. Schopnost obžalovaného zdržet se prvního požití a regulovat další užívání alkoholu je zachována, je plně schopen předvídat následky požití na svoji osobu a jednání. Obžalovaný je v současné době schopen účasti v trestním řízení, chápat smysl trestního řízení i smysl případně uloženého smyslu. Pobyť obžalovaného na svobodě není současné době z úzce psychiatrického hlediska pro společnost nebezpečný. Znalkyně nenavrhl žádná ochranná opatření. Osobnost obžalovaného je xxx xxx s převažujícími xxx rysy, projevujícími se tendencemi k xxx uplatňování, nezodpovědným postojem vůči společenským normám, neschopnosti poučit se z trestu, tendencemi k uvádění racionálních vysvětlení pro chování, které jej přivádí do konfliktu se společností. Tyto nepříznivé povahové vlastnosti jsou u něho trvalé, léčbou neovlivnitelné, podmiňují jeho sociopatické chování ne však chorobným, forenzně významným způsobem.

V hlavním líčení znalkyně doplnila, že jednání obžalovaného s poškozeným na lavičce vyplývá z jeho osobnosti, z jeho anomální xxx struktury osobnosti, jeho jednání není chorobně syceno, nemá žádné chorobné mechanismy či faktory. Požití alkoholu bylo forenzně nevýznamné, šlo o odbrzdění anomální osobnosti, hlavním hybatelem těchto projevů byla jeho anomální osobnost. Nápad zásah natočit, eventuálně zpeněžit, zcela zapadá do anomální struktury osobnosti obžalovaného. Lidé, kteří mají takto strukturovanou osobnost, bývají uvnitř zlobní, tyto věci dělají, protože sami cítí nepříjemnost v sobě, cítí neklid, takže mají tendence k disforiím, k dráždivosti, k vyjždění vůči okolí „já na tom nejsem dobře, tak pošťouchnu druhého“. Je to pro ně typické, ze strany obžalovaného se jednalo o zlomyslnost v tom směru, že poškozený spal na lavičce, tak on ho chtěl pošťouchnout. Tyto osobnosti dělají schválnosti, chtějí dokladovat na druhých, jak se chovají špatně, nezodpovědně a nevhodně, ale chybí jim zpětné zrcadlo, sebereflexe, že takto se vlastně chovají oni. Požité množství alkoholu není nijak nestandardní pro obžalovaného, obžalovaný situaci velmi dobře vnímal, kladl různé hypotézy o vzniklé situaci a je proto vyloučeno, aby toto činil někdo, kdo by byl nějak významně ovlivněn psychoaktivní látkou. Negativní interakce vůči poškozenému se u obžalovaného postupně stupňovaly, nejdříve do něho šťouchal, potom uhodil cihlou o zem a nakonec chtěl něco podpálit, rozhodně tedy nešlo o momentální zkratovitě jednání. Obžalovaný měl situaci dobře zmapovanou, vystavěl nějaké hypotézy, které vykonal. Ve

stavu, v jakém obžalovaný byl, byl schopen poškozenému pomoci. Obžalovaný uváděl, že pozoroval odvádění poškozeného do vozidla záchranné služby, vyhodnocoval, že je vše v pořádku, takže celou situaci pozoroval, hodnotil, sledoval. Jeho skutečným cílem nebylo vstoupit do verbální komunikace s poškozeným, ale udělat mu něco nepěkného a to někomu, kdo je bezmocný. Cílem obžalovaného bylo udělat někomu zle, někoho poškodit a nikoliv s ním diskutovat, proč tam sedí, jestli něco nepotřebuje. Obžalovaný byl uspokojen tím, že došlo k rozvoji požáru, že udělal něco, co je pro někoho jiného negativní, nepříjemné a tím dosáhl své motivace. Dissociální jedinci mají sníženou empatii, takže při tom, když ubližují druhým lidem nebo dělají něco negativního, tak nezafunguje u nich pocit svědomí, tzn. představa, co tomu druhému způsobí a jak to pro něho bude hrozné, u nich neexistuje. V tomto věku je struktura osobnosti trvalá, neměnná, tyto osobnosti se nepoučí z trestu. Když něco provedou, tak nejsou zapojeny sebereflexční mechanismy a mají minimum špatného svědomí. Tyto osobnosti často po výkonu trestu odnětí svobody znovu začnou páchat trestnou činnost s tím postojem, že „teď to prostě vyjde, že před tím se to nezdařilo, ale teď že budou chytrější a už jim to vyjde“. Negativní následky, které plynou od společnosti úkorně vnímají jako nespravedlnost, kterou zpracovávají tak, že „systém je hrozný“. Jsou nespokojení a mají tendence k rozladám, rezonanci a když se jim kupí další negativní zkušenosti se společností, chybí jim náhled, že ale oni jsou jejich zdrojem. Resocializaci obžalovaného vyhodnotila jako sníženou. Vysvětlila, že obžalovaný není závislý na alkoholu, užívá alkohol v souvislosti s různými rozladami, které může mít v důsledku své osobnosti, nejde ani o škodlivé užívání alkoholických nápojů, obžalovaný nemá somatické komplikace spojené s alkoholem. K hodnocení Vězeňské služby ČR uvedla, že rozumové schopnosti obžalovaného jsou v normě, obžalovaný dokáže situaci, ve které se momentálně nachází, správně zhodnotit, ve vězení není poprvé, takže racionálně zhodnotil svoji situaci, což však ještě neznamená, že by se zásadně změnil pokud by věznici opustil. K dopisu, který obžalovaný zaslal poškozenému znalkyně uvedla, že obžalovaný nemá deficitní intelekt, je schopen dobře zhodnotit svoji situaci a hodnotit své možnosti a faktory, které by mohly vést ke zlepšení situace, ve které se nachází.

Zpracovatel odborného vyjádření Hasičského sboru hl.m.Prahy **nprap. Mgr. J. K.** u hlavního líčení vysvětlil, že závěry uvedené v odborném vyjádření učinil z rekonstrukce, u které byl přítomen a z dalších důkazů z místa činu. Zdůraznil, že nebylo zjištěno, že by poškozený kouřil nebo nějakým způsobem manipuloval se zapalovačem a je otázkou, zda nalezená krabička cigaret na zemi patřila poškozenému či nikoli, protože poškozený se nacházel v blízkosti zastávky autobusu, kde se vyskytuje větší množství osob. Záleželo by na povětrnostních podmínkách, jestli by šlo ucho tašky podpálit zápalkami, rozhodně by to bylo obtížnější. Skutečnost, že poškozený měl u sebe několik zapalovačů měla vliv na rozvoj požáru, protože při zapálení tašky vznikne teplota, která dostačuje k tomu, aby některý ze zapalovačů explodoval, přičemž jak náplně zapalovačů, tak plnidlo (technický benzín nebo plyn) je nebezpečná hořlavina, tedy akcelerant hoření, který urychluje požár a rozšiřuje ho. Pokud by poškozený měl na sobě hořlavé umělé materiály, tak by požár neprobíhal tak intenzivně, explozivně, ale k rozvoji požáru by stejně došlo. Zapalovač, který když exploduje, tak dojde k půlmetrovému plamenu, který zapálí v dosahu půl metru hořlavé materiály. Přítomnost zapalovačů průběhu požáru hodně pomohla, ale i pokud by je poškozený u sebe neměl, ke zranění by stejně došlo, protože pokud by byl poškozený oblečen do umělých vláken, které hoří, tak se na kůži připečou a dochází k závažným popáleninám. Záleželo by na tom, jak by se poškozený rychle vzbudil a dokázal oblečení ze sebe strhat. Zapálit oblečení na člověku není tak těžké, ale rozvoj požáru by nebyl tak masivní, poškozený by nevzplanul jako „ohnivá koule“, pokud by u sebe neměl akcelerant (benzín, líh nebo plyn do zapalovačů). Nedošlo by k explozivnímu rozvoji požáru, ani k výbuchu. Popsal, že ve své praxi byl

přítomen explozi laku na vlasy s obdobným průběhem požáru. Uzavřená tlaková nádoba se roztrhla, vyšlehl 2 - 2,5 metrový plamen a náplň vyhořela během pár vteřin, Podle jeho názoru hasiči začali tašku hasit až po explozi zapalovačů. Doba, jaká mohla uplynout, aby došlo k výbuchu, je ovlivněna meteorologickými podmínkami, záleží také na přítomnosti hořlavých látek, taška z PVC nebo igelitu snadno hoří, odkapává, kapénky také hoří. Od toho se zapálí šustáková bunda nebo svetr, takže podle jeho odhadu od okamžiku zapálení po výbuch zapalovače mohlo uplynout 1 - 5 minut. Vysvětlil, že pokud pes objevil akcelerant, který později nebyl potvrzen, tak to bylo proto, že pes má citlivější čich a může se stát, že později v odebrané stopě není nic nalezeno, také mohlo dojít ke špatnému nabrání vzorku, ale k tomu se lze těžko vyjadřovat. Potvrdil, že v tomto v konkrétním případě nehrozilo riziko šíření požáru, lavička hořela, ale v odstupové vzdálenosti od lavičky byla sice ještě jedna lavička, ale k dalšímu šíření požáru, poté, co by vyhořely všechny hořlavé materiály na lavičce, by nedošlo. V otevřeném prostoru by zplodiny hoření poškozeného pravděpodobně neohrožily. Po předložení fotodokumentace z ohledání místa činu uvedl, že pokud by hořelo ucho tašky, tak by hoření zanechalo stopy na opěradle lavičky, které však chybí, proto se domnívá, že k iniciaci požáru došlo u těla poškozeného, spíše ve středu lavičky. Pokud by poškozený měl tašku vedle sebe, jak tvrdí obžalovaný, tak by lavička musela být také na tomto místě opálená nebo by musely na ní být stopy po kouři. Z těchto důvodů musel mít poškozený tašku na klíně anebo taška byla uprostřed lavičky (což by odpovídalo ohořelému kuželu na lavičce) a poškozený seděl vedle ní. Podle jeho názoru navíc poškozený měl u sebe jinou tašku, než tu, která byla použita při rekonstrukci, protože provaz, z něhož by byly uši tašky, nehoří, ale spíše žhne a doutná.

Již v přípravném řízení byla ještě před zahájením trestního stíhání provedena **rekonstrukce** za účasti obžalovaného (tehdy podezřelého), hasičů, nezúčastněné osoby, figuranta, přičemž při hlavním líčení byl promítnut pořízený videozáznam a prohlédnuta fotodokumentace.

Průběh ohledání místa činu – lavičky a jejího okolí - a jeho výsledky byly zachyceny v příslušném policejním protokolu a v pořízené fotodokumentaci. Na lavičce ve spáleništi byla nalezena kovová část nože, vedle něho byla položena kovová elektrická konvice, na zemi pod lavičkou se nacházelo několik štosů ohořelých novin. Ze sedáku lavičky byla zajištěna stopa č. 1 chemická (místo bylo označeno služebním psem), vedle tohoto místa byla zajištěna stopa č. 2 chemická (část ohořelých věcí s uvedeným nožem). Je zřejmé, že část opěradla lavičky, její levá třetina, byla ohořelá. Jako stopa č. 3 chemická, byla zajištěna část ohořelého oblečení. Jako stopa č. 4 chemická, byla zjištěna čepice s kšiltem a vedle ní stopa č. 5 chemická, a to část ohořelého oblečení a dále stopa č. 6 chemická (část ohořelého oblečení). Dále byla zajištěna stopa č. 7 chemická (část ohořelého oblečení), a stopa č. 8 chemická (část ohořelého oblečení).

Z fotodokumentace je patrné, že předmětná lavička a její opěradlo je ohořelé, na lavičce i pod lavičkou se nacházelo větší množství ohořelých věcí. Rovněž je z ní zřejmé, na jakém místě byly nalezeny části oblečení poškozeného, které si strhával ze sebe. Na fotografii č. 4 a 5 je vidět polovina cihly, která ležela u pravé nohy lavičky a ve vzdálenosti do 50 cm z pravé strany lavičky je na zemi vidět několik oranžových stop, zřejmě po úderu cihlou o zem. Na fotodokumentaci je vidět krabička cigaret a zápalky ležící na zemi a jelikož z úředního záznamu na č.l. 81 vyplývá, že obžalovaný měl u sebe cigarety Pall Mall, tak se lze důvodně domnívat, že by mohlo jít o krabičku cigaret patřící poškozenému, který ji měl v kapse kalhot, jak sám uváděl a patrně při strhávání oblečení z těla mu z kapsy vypadla.

Z protokolu o použití služebního psa na detekci akcelerantů vyplývá, že služební pes označil lavičku, na níž seděl poškozený, a z tohoto místa technik odebral chemickou stopu a zadokumentoval ji pod číslem 1 jako stopu chemickou.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví chemie a fyzikální chemie vyplývá, že v předložené stopě označené č. 1 nebyla zjištěna přítomnost relevantních látek majících souvislost s popisovanou událostí. Bylo konstatováno, že stopa byla k vyhodnocení zaslána se značným zpožděním, přestože zajištěné stopy pro požárně-chemickou expertizu musí být zaslány ke zkoumání neprodleně, a to navíc za situace, kdy ve stopách lze předpokládat přítomnost hořlavých látek.

Z odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy k požáru evidenční číslo 1111002340 vyplývá, že požár byl ohlášen Policií ČR operačnímu středisku Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy dne 16.4.2011 v 02.32 hodin, vznik požáru byl stanoven na 16.4.2011 v 02.20 hodin (+/- 5 minut), zpozorován byl kolem 02.31 hodin. Vzhledem k tomu, že poškozený spal, je nepravděpodobné, že by kouřil. Na požářišti nebylo nalezeno ohniště ani jiný zdroj otevřeného ohně, který by mohl způsobit vznik požáru. V okolí místa požáru se v době rozhodné pro jeho vznik nacházela jedna osoba kromě poškozeného a to obžalovaný, který byl zanedbaného vzhledu a pod vlivem alkoholu. Celou situaci na požářišti si natáčel na mobilní telefon. Vzhledem k intenzivnímu rozvoji požáru je pravděpodobné, že byl založen úmyslně za pomoci akcelerantu. Na lavičce, kde spal poškozený, bylo policejním psem provedeno pozitivní značení (chemická stopa č.1). Odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví chemie a fyzikální chemie však použití akcelerantu nepotvrdilo. Příčinou vzniku požáru bylo s největší pravděpodobností úmyslné zapálení. V tomto konkrétním případě by se z důvodu dostatečných odstupových vzdáleností od ostatních objektů a zaparkovaných automobilů nehašený požár dále nešířil. Došlo by ke shoření všech hořlavých materiálů, které byly přítomny v bezprostředním okolí lavičky a k úniku zplodin hoření do ovzduší. Požár se rozšířil na část lavičky, odpad a oblečení, které měl poškozený na sobě.

Z úředního záznamu o provedených úkonech stálé výjezdové skupiny Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Obvodní ředitelství policie Praha III., SKPV vyplývá, že na lavičce a v její blízkosti bylo zjištěno větší množství ohořelých novin a časopisů, ohořelá konzerva, ohořelá plechová dóza, ohořelá plechová část varné konvice, ohořelá pilka na železo, železné torzo nože, železné torzo šroubováku, shořelý dřevěný skládací metr, prasklá sklenice s voskem, vše bylo značně prolité vodou, která byla použita při hašení lavičky. Směrem od lavičky do parku na zámkové dlažbě byly pohozeny zápalky, plná krabička cigaret Phillip Morris a propiska. Také bylo nalezeno ohořelé oblečení poškozeného. Dále z úředního záznamu vyplývá, že poškozený v době příjezdu hlídky Police ČR seděl na zemi a strhával si ze sebe ohořelé oblečení. K tomu, jakým způsobem oheň vznikl uváděl rozporuplné údaje, zmiňoval, že ho někdo zapálil a potom zase uváděl, že spal a probudil se až když hořel a nikoho neviděl. Bylo prováděno šetření za účelem zjištění, zda se v blízkosti nenacházejí kamery.

Z úředního záznamu Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, pohotovostní motorizované jednotky ze dne 16.4.2011 vyplývá, že tohoto dne v 02.33 hodin projížděla hlídka ve složení R. P. a M. J. ulicí xxx ve směru k ulici xxx v xxx a povšimla si, že na lavičce u autobusové zastávky xxx poblíž vstupu do vestibulu metra xxx, hořela taška plná novin. Proto byli přivoláni hasiči i hlídka Městské policie hl.m. Prahy. Hlídka si povšimla hořících kusů oblečení na více místech, které byly směrem do parku a při ohledání

bližšího okolí parku, cca 150 m od místa požáru, našla hlídka na zemi sedícího muže, který byl do poloviny těla bez oblečení a strhával ze sebe hořící kalhoty. Byl v šoku, stěžoval si na bolesti těla a na horko, proto byla povolána záchranná služba. Poškozený uváděl, že seděl na lavičce a spal a probudilo ho horko. Hlídka si povšimla na protější straně ulice xxx muže, který si celou událost natáčel mobilním telefonem a jelikož by mohl být svědkem, hlídka provedla jeho lustraci a bylo zjištěno, že jde o J. J. Když se ho hlídka zeptala, co dělal na zastávce a co všechno na místě události viděl uvedl, že přišel čekat na autobus a uviděl na lavičce hořící tašku a chtěl si to natočit mobilním telefonem. Jednalo se o muže zanedbaného vzhledu, ze kterého byl cítit alkohol, a který měl u sebe černou tašku na zip, ve které měl pouze několik prázdných lahví od piva.

Z úředního záznamu Městské police hl. m. Prahy vyplývá, že dne 16.4.2011 v 02.30 hodin prováděla hlídka hlídkovou činnost u stanice metra xxx, jela poblíž obchodního centra Fxxxx a zde spatřila na protější straně hořící předměty na lavičce u parku. Proto přejela do protisměru a zastavila poblíž hořící lavičky. Současně přijela hlídka Policie ČR a rovněž zastavila u hořící lavičky. Po vystoupení ze služebního vozidla hlídka uviděla v parku sedět muže, který byl obnažen do poloviny těla a na ruce mu hořela část oděvu, kterou se snažil ze sebe stáhnout. Na několika místech parku hořely další zbytky oděvu.

Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodní ředitelství Policie Praha III., SKPV vyplývá, že poškozený uváděl, že několik dní před incidentem mu vyhrožoval zapálením neznámý muž bez domova, značně zanedbaného vzhledu s plnovousem a který prý vypadal jako „čert“ a motivem vyhrožování byl sběr papíru.

U hlavního líčení dále byly promítnuty **kamerové záznamy** pořízené kamerami Dopravního podniku hl.m.Prahy a Úřadu Městské části xxx. Vyplývá z nich, že žádná z kamer nezabírala přímo předmětnou lavičku, na níž seděl poškozený. Na záběrech je vidět, že jak v době od 01.36 hodin do 01.41 hodin obžalovaný obchází okolí autobusové zastávky Xxx a povrch stanice metra Xxx na straně Gxxxx Fxxxx a potom přechází přes čtyřproudou silnici na druhou stranu, a to v cca 01.41 hodin, kde se pohybuje do 02.15 hodin. Je evidentní, že šel směrem k lavičce, kde v té době seděl spící poškozený, což je zřejmé ze záznamu z kamer, které zabíraly ostatní prostor. Již v 02.24 hodin je vidět obraz hořící lavičky a odraz dalšího pohybujícího se hořícího tělesa (poškozený), které se pohybovalo směrem k parku. V době kolem 02.25 hodin je zaznamenán příjezd hlídky Policie ČR, na dalším záznamu v době od 02.55 hodin do 02.59 hodin je vidět, jak si policista povšimne obžalovaného, který stál poblíž tabáku na zastávce MHD Xxx na straně Gxxxx Fxxxx, dojde k němu a dovede jej ke služebnímu vozidlu poblíž zapálené lavičky a po provedených úkonech obžalovaný z místa odchází. Obžalovaný byl oblečen do červené mikiny či bundy, tmavých kalhot a přes rameno měl černou či tmavou tašku.

Z obrazového záznamu pořízeného **mobilním telefonem** NOKIA 6233 obžalovaného vyplývá, že nahrál prostor kolem hořící lavičky ze vzdálenosti cca 20 m, před touto lavičkou již stojí dva policejní vozy, dále je vidět silueta polonahého muže, který střídavě sedí na lavičce a střídavě chodí v okolí hořící lavičky a u tohoto muže se nacházel jeden policista. Po chvíli se záběr videozáznamu posouvá vpravo, kde je zabírán prostor stanice metra Xxx a park, kde se nacházelo vozidlo Městské police hl.m. Prahy. Je vidět příjezd vozidla záchranné služby a jeho posádka, která polonahého muže za pomoci policistů doprovodila do vozidla záchranné služby. Po krátké chvíli na místo přijelo také vozidlo lékařské pomoci, ze kterého vystoupil lékařský personál a šel k vozidlu záchranné služby. Na druhém

videozáznamu je nahrán prostor autobusové zastávky Xxx a povrchový prostor stanice metra Xxx a park, kde se nacházela dvě vozidla policie, dále vozidlo Městské policie hl.m. Prahy, vozidlo záchranné služby a lékařské pomoci, dále je vidět hořící lavička a na konci videozáznamu je detailně zabrán zadní prostor policejního vozu a přední část vozidla záchranné služby. Na třetím videozáznamu je nahrán prostor autobusové zastávky Xxx a povrchový prostor stanice metra Xxx a park, je vidět vozidlo Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, vozidlo policie a záchranné služby. Je vidět, že z vozidla Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy vystoupilo několik hasičů, kteří potom uhasili hořící lavičku.

Z vyjádření Městské části xxx vyplývá, že škoda na obecním majetku poškozením lavičky činí 3 974,60 Kč.

Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce navrhl doplnit dokazování o vypracování znaleckého posudku nebo odborného vyjádření Technickým ústavem požární ochrany k tomu, jaký byl vliv akcelarantu na průběh požáru a na zranění, které utrpěl poškozený a jaký je rozdíl mezi standardním průběhem hoření bez akcelarantu a průběhem hoření za situace, kdy byly v tašce zapalovače a plyn. Tento návrh obhájce soud zamítl jako nadbytečný.

Soud, vycházejí ze shora uvedených důkazů, které hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu, dospěl k závěru, že se obžalovaný J. J. dopustil žalované trestné činnosti v rozsahu vymezeném ve výrokové části tohoto rozsudku. Za podstatné považoval v této souvislosti zejména následující skutečnosti:

Obžalovaný doznal, že se nacházel předmětnou noc u vstupu do stanice metra Xxx v xxx, a i to, že na lavičce viděl spát sedícího poškozeného, kterého chtěl vzbudit. Poškozený a ani žádný svědek neposkytli v tomto směru žádné relevantní informace, poškozený tvrdě spal a žádného kontaktu s obžalovaným si není vědom, protože ho probudilo až teplo na přední části horní poloviny těla. Přítomnost obžalovaného na předmětném místě je však prokázána opatřeními záznamy z kamerového systému Úřadu Městské části xxx a Dopravního podniku hl.m Prahy. Je nutné však uvést, že ani jedna z kamer, mapujících okolí vstupu do stanice metra Xxx, nezabírala přímo předmětnou lavičku, nicméně zabírala okolní prostor, takže lze dovodit, že se na daném místě, v předmětnou dobu, jiná osoba kromě obžalovaného, nepohybovala. Ostatně i po příjezdu hlídky Policie ČR byl na místě zjištěn pouze obžalovaný, jehož osobní údaje hlídka opatřila (viz úřední záznam Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m Prahy, pohotovostní motorizovaná jednotka). Jak již bylo uvedeno, žádná z kamer nezabírala přímo lavičku, na níž seděl spící poškozený, a ani poškozený nebyl schopen uvést žádné relevantní údaje, proto o způsobu, jakým se obžalovaný pokoušel poškozeného vzbudit, o tom, jaké byly reakce poškozeného, a zejména o tom, na jakém místě a jakým způsobem obžalovaný vyvolal oheň v blízkosti poškozeného, je možné vycházet výlučně z výpovědi samotného obžalovaného. Obhajoba obžalovaného spočívá v tvrzení, že jeho záměrem bylo poškozeného pouze vzbudit a vystrašit a docílit toho, aby se probudil a se svými taškami odešel jinam. Důvody, které ho vedly k tomuto požadavku, vysvětlit tak, že poškozený v něm budil pohoršení. Tuto část obhajoby obžalovaného však soud považoval za nesmyslnou. Nutno připomenout, že sám obžalovaný se v Praze zdržoval zpočátku na ubytovně a potom, až do doby spáchání posuzované trestné činnosti, bydlel ve stavební buňce, kde nebyla tekoucí voda a ani WC. Zasahující policisté jej bezprostředně po události popsali jako muže zanedbaného zevnějšku. Lze proto uzavřít, že obžalovaný v předmětnou dobu nebyl v o nic lepší sociální situaci než poškozený, nehledě na to, že byla noc, stanice metra byla uzavřená, kolem bylo liduprázdno, proto není vůbec zřejmé, proč by poškozený měl v obžalovaném nebo v někom dalším budit pohoršení. Jak sám obžalovaný přiznal, již

v minulosti se se spícími bezdomovci na lavičkách setkal a neměl potřebu je kvůli tomu probouzet a vyhánět. Faktickou motivaci jeho jednání je možné velmi dobře dovodit z vypracovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z výsledku znalkyně, která vysvětlila, že jednání obžalovaného vyplývá z xxx xxx struktury jeho osobnosti. Popsala, že lidé, kteří mají takto strukturovanou osobnost, jsou zlobní, neklidní, dráždiví a mají tendence k „vyjíždění vůči jiným“ a podobné věci dělají proto, že sami cítí nepříjemnost v sobě. Jelikož se sami dobře necítí, tak chtějí „pošťouchnout“ druhého. Vysvětlila, že ze strany obžalovaného šlo o určitou zlomyslnost, schválnost, lidé s takto strukturovanou osobností chtějí dokladovat na druhých, jak se chovají špatně, nezodpovědně a nevhodně, ale chybí jim sebereflexe, aby si uvědomili, že takto se vlastně chovají oni. To přesně odpovídá tomu, v jaké situaci se obžalovaný předmětnou noc ocitl, tj. byl v jiné části města, poměrně daleko od jeho příbytku, na žádnou stranu mu nejel autobusový spoj, metro bylo zavřené. Vlivem alkoholu pak u něho došlo k odbrždění jeho osobnosti, a když viděl na lavičce spícího poškozeného, patrně bezdomovce, o 20 let staršího, vyplnil čas tím, že ho začal „pošťouchovat“ a chtěl i jemu škodit, udělat mu něco špatného, tj. vzbudit ho či vystrašit. Soud neuvěřil další části jeho obhajoby, která spočívala v tvrzení, že chtěl poškozeného vyzvat, aby šel spát jinam, a to proto, že pokud by tomu tak bylo, pak by jistě obžalovaný u lavičky počkal, až se po podpálení tašky poškozený vzbudí, aby mu to mohl sdělit (a případně mu i pomoci s odnesením tašek, jak se snažil hájit) a nepřecházel by na protilehlou zastávku, aniž by počkal na jeho probuzení. Tento závěr soudu koresponduje i se závěry znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, která objasnila, že skutečným cílem obžalovaného nebylo vstoupit do verbální komunikace s poškozeným, ale udělat mu zle, udělat mu něco nepěkného. Obžalovaný, jak sám popsal, negativní reakce vůči poškozenému stupňoval, nejdříve do něho šťouchal, potom hodil na zem cihlu, aby vyvolal hluk a nakonec chtěl v blízkosti poškozeného něco zapálit. Nutno podotknout, že v tomto směru výpověď obžalovaného podporuje protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace, na níž je vidět část cihly ležící na zemi včetně oranžových kousků či stop na zemi. Pokud jde o způsob, jakým došlo k zapálení poškozeného, při absenci jiných důkazů, je třeba vycházet pouze z výpovědi obžalovaného, tj. z jeho tvrzení, že poškozený měl tašku vedle sebe a nikoli na stehnech, tzv. na klíně, ostatně i zpracovatel odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru nprap. J. K. připustil obě tyto verze a rovněž je třeba vycházet z tvrzení obžalovaného, že zapalovačem škrtnul pouze 1x a to na uchu tašky (tj. že například nepodpálil noviny v tašce uložené), protože pro jiný závěr neexistují relevantní důkazy. Zůstává otázkou, jak dlouho trvalo, než se ucho tašky rozhořelo, nicméně i v tomto směru je třeba vycházet z tvrzení obžalovaného, že když přešel na protilehlou zastávku, na lavičce již poškozený neseděl a byla na ní pouze hořící taška, přičemž přejítí silnice mohlo trvat několik málo vteřin či minut. Tvrzení obžalovaného, že nevěděl, jak závažná poranění poškozený utrpěl, protože ho ani neviděl a proto mu nešel pomoci, je podpořeno výpověďmi obou členů hlídky Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m Prahy, pohotovostní motorizované jednotky, kteří shodně potvrdili, že v okamžiku, kdy projížděli kolem, viděli na lavičce pouze hořící tašku, kvůli níž zastavili, žádné volání o pomoc neslyšeli, přičemž poškozeného spatřili až v parku, ve vzdálenosti cca 150 metrů od hořící tašky na lavičce.

Ohledně právní kvalifikace skutku Městský soud v Praze dospěl k následujícím závěrům :

Po provedení všech důkazů v hlavním líčení soud kvalifikoval projednávaný skutek ve shodě s podanou obžalobou, protože má za to, že obžalovaný naplnil jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce formální znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku.

Pokud jde o právní kvalifikaci zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný jednal úmyslně, tj. cíleně zapálil zapalovačem tašku, kterou měl poškozený u sebe a jeho úmysl směřoval ke způsobení následku těžké újmy na zdraví, i když nechtěl způsobit právě takové poranění, které bylo jednáním způsobeno. Rozhodně však věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s ním srozuměn. Jak vyplynulo z vypracovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, v době spáchání posuzované trestné činnosti byly schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého jednání plně zachovány a schopnosti toto jednání ovládat mohly být sníženy forenzně nevýznamně vlivem požití alkoholu u psychopatické osobnosti posuzovaného. Obžalovaný tudíž musel být srozuměn s tím, že pokud zapálí zapalovačem tašku, kterou měl poškozený při sobě, a to v bezprostřední blízkosti těla poškozeného, který tvrdě spal, o čemž se důkladně sám přesvědčil marnou snahou o jeho probuzení (šťoucháním do jeho těla, vyvoláním hluku úderem cihly o zem), pak musel být srozuměn s tím, že se může oheň rozšířit i na oblečení poškozeného a může mu způsobit rozsáhlé popáleniny, ke kterým nakonec došlo (popáleniny III. stupně na přední straně hrudníku, popáleniny II. až III. stupně na zádech téměř v celém rozsahu, popáleniny II.b) až III. stupně na obou horních končetinách, zejména cirkulárně na levé paži, části pravé paže, na částech obou předloktí, a dispersně na obou rukách, a popáleniny přední plochy krku a obličeje; celkově utrpěl popálení v rozsahu na 40 % povrchu těla, tj. 6600 cm², II. až III. stupně). Obžalovaný, jak sám doznal, viděl, že došlo k faktickému zapálení tašky, viděl odkapávat tavící se umělou hmotu, z níž byla taška vyrobena, takže musel rozeznat hrozící nebezpečí pro poškozeného, nehledě na to, že sám měl významné zkušenosti s ohněm v minulosti (úmyslné zapálení vlastního rodinného domu a neopatrná manipulace s benzínem). I když obžalovaný nemohl vědět, že poškozený měl u sebe akceleranty hoření, tj. zapalovače a náplně do nich, kvůli nimž vznikl intenzivní plamen a žár, a došlo k explozivnímu rozvoji požáru, zpracovatel odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru hl.m. Prahy potvrdil, že přítomnost akceleraantů sice měla významný vliv na rozsah a způsob požáru, avšak i bez nich by k rozvoji požáru došlo, protože zapálit oblečení není nikterak obtížné a oblečení by se poškozenému „přípeklo“ na tělo. Rozsah zranění a stupeň popálenin by pak závisel jen na tom, za jak dlouho by se poškozený probudil a dokázal hořící oblečení ze sebe strhat. Jak dále vyplývá z výpovědi obžalovaného, vysloveně chtěl, aby se oheň rozšířil, a to proto, aby se poškozený vylekal a probudil. Je nepochybné, že šlo o vážnou poruchu zdraví, která znesnadňovala poškozenému obvyklý způsob života, a to vzhledem k omezené hybnosti, a trvala po dobu delší než šest týdnů. Nelze opominout ani následky kosmetického rázu s ohledem na rozsáhlé popáleniny těla poškozeného. Všechny úrazové změny, tj. rozsah, umístění popálenin, stupeň (hloubka) popálenin, pak byly jednoznačně a objektivně prokázány, vzhledem k tomu, že poškozený byl ihned ošetřen přivolanou záchrannou službou, posádkou lékařské pomoci a přijat na Klinikou popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady.

K možné právní kvalifikaci skutku jako pokusu zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku, soud uvádí, že z žádného důkazu nevyplývá, že by úmysl obžalovaného směřoval k usmrcení poškozeného a nebylo jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že by mohl být srozuměn i se smrtí poškozeného. Při posouzení, k jakému následku směřoval úmysl obžalovaného, je totiž třeba vycházet z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání obžalovaného došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito. Jak již bylo shora uvedeno, z provedených důkazů lze bezpečně vyvodit závěr o vině obžalovaného, protože není pochyb o tom, že byl přímým pachatelem, který úmyslným jednáním vyvolal

oheň tašky, kterou měl poškozený při sobě, takže došlo k zahoření jeho dalších oděvních součástí, v důsledku čehož utrpěl rozsáhlé popáleniny na 40 % povrchu těla. Je nepochybné, že jednání obžalovaného je pro společnost vysoce nebezpečné, avšak v žádném případě nesměřovalo k usmrcení poškozeného a nelze je pokládat za likvidační. Pokud by se o likvidační útok jednalo, pak obžalovaný mohl na poškozeného zaútočit výrazně důrazněji a zvolil by snazší způsob usmrcení poškozeného. Spícího poškozeného mohl uhodit, a to případně i shora uvedenou cihlou, nebo pokud by takový záměr měl, mohl ho podpořit i například politím poškozeného nějakým akceleračním hořením. V tomto konkrétním případě obžalovaný nevěděl, že může dojít k smrtelnému následku a nebyl s ním srozuměn, proto nelze usuzovat na zavinění ve vztahu ke smrti poškozeného. Nepochybně byla prokázána rovněž motivace, která obžalovaného k tomu vedla. Je nesporné, že zapálením oděvní součásti či zavazadla, dotýkajícího se těla živé oběti, může podle stupně hořlavosti textilie oblečení vést k tak rozsáhlému zasažení kůže a pod ní uložených tkání, které může vyvolat i fatální následek. V daném případě došlo k zasažení 40% povrchu těla poškozeného popáleninami II. a III. stupně, což bylo znalecky ze soudně lékařského hlediska diagnostikováno jako vážné zranění mající charakter těžké újmy na zdraví, kdy bez poskytnutí lékařské péče by mohl být život poškozeného ohrožen tzv. popáleninovým šokem. Nelze však přehlížet, že k usmrcení poškozeného neměl obžalovaný žádný rozumně vysvětlitelný motiv. Nikterak nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že pouze chtěl „pošťuchovat“ poškozeného s cílem ho probudit a způsobit mu tak nepříjemnost. V posuzovaném případě obžalovaný podcenil hloubku spánku poškozeného, který po asi třech dnech bez spánku tvrdě usnul. Nelze přehlédnout závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ve vztahu ke zjištěné psychopatické struktuře osobnosti obžalovaného. Veškeré tyto okolnosti je třeba podrobně hodnotit při zvažování, zda eventuální úmysl obžalovaného směřoval ke způsobení smrti poškozeného, nebo šlo o srozumění pouze se vznikem těžké újmy na zdraví. Pokud by bylo možné připustit obojí závěr, pak při důsledném respektování zásady „in dubio pro reo“ nelze právní kvalifikaci skutku jako pokusu zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku akceptovat, neboť za tohoto stavu bylo třeba se přiklonit k variantě výhodnější pro obžalovaného, tedy k posouzení stíhaného skutku jako zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Jak již bylo shora uvedeno, všechny zákonné znaky tohoto zločinu byly bezesporu naplněny, pokud jde o rozsah popálenin, jejich stupeň, dobu hospitalizace a celkovou dobu léčby a jsou promítnuty v popisu skutku. Obžalovaný projevil lehkomyšlný přístup k člověku, jeho životu a zdraví, zavinil vznik vážného zranění, jehož zdlouhavá a bolestivá léčba byla a je spojena s mnohaměsíční hospitalizací. Přitom kvalifikovaná medicínská pomoc odvrátila i hrozbu úmrtí poškozeného. Zranění zanechalo rovněž trvalé kosmetické následky včetně následků pohybového charakteru. Obžalovaný se k činu doznal, zaujal k němu sebekritický postoj, lítost nad jeho spácháním projevil písemnou omluvou poškozenému. Obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu, motivace jeho jednání vyplývala z psychopatické struktury jeho osobnosti.

K možné právní kvalifikaci skutku jako zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm.h) trestního zákoníku soud uvádí, že nebylo bezpečně prokázáno ani to, že by motivem zapálení tašky poškozeného bylo pořízení nahrávky hořícího poškozeného, tedy že by pohnutka získání cenných záběrů hořícího těla poškozeného předcházela vlastnímu zapálení tašky. Po přehrání obžalovaným vyhotovených záznamů, které si uchovával ještě 5 měsíců po spáchání posuzované trestné činnosti, bylo zjištěno, že tyto záznamy obžalovaný započal pořizovat až z místa, kde stál na protilehlé zastávce, tj. ve vzdálenosti cca 20 metrů od lavičky. Podstatné je to, že tyto záznamy začínají až okamžikem, kdy již u lavičky stojí vozidla Policie ČR, následuje příjezd vozidla záchranné služby, vozidla lékařské pomoci a vozidla hasičů. Obžalovaný uvedl, že nápad záznam pořizovat dostal až

když přijížděla hlídka policie, což koresponduje se všemi nahrávkami. Pokud ve své výpovědi uváděl, že záznam na svůj mobilní telefon pořizoval proto, aby ho případně zpeněžil, pak to opět zapadá do jeho anomální struktury osobnosti. Lze shrnout, že z žádných důkazů nevyplývalo, že by obžalovaný tašku poškozeného zapálil proto, aby získal videozáznam hořícího těla poškozeného, tzv. živé pochodně, který by mohl zpeněžit, protože to by záznam na mobilní telefon začal pořizovat mnohem dříve a z větší blízkosti a nikoli z protější strany zastávky a zaměřoval by objektiv kamery na tělo poškozeného a nikoli na samotný zásah.

Soud vycházel z účelu trestu podle § 38 trestního zákoníku a při ukládání trestu přihlédl podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu pro společnost, k popsáním okolnostem případu, k možnostem nápravy obžalovaného a k jeho poměrům, přičemž se pečlivě zabýval polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi podle § 41 a § 42 trestního zákoníku.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že na adrese trvalého bydliště, což je obecní úřad, nezdržuje. Rovněž je uvedeno, že obžalovaný původně bydlel na adrese xxx – xxx do roku 2007, kdy tento objekt byl zničen požárem a od této době je neobyvatelný. Z opisu evidence rejstříku trestů vyplývá, že obžalovaný má deset záznamů, převážně jde o majetkovou trestnou činnost. Rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 18.6.2008, sp. zn. 2T 45/2008, byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 20.8.2009, č.j. 38PP 193/2009, se stanovením zkušební doby v trvání čtyř roků a za současného uložení dohledu probačního úředníka v trvání dvou roků. Je zřejmé, že obžalovaný se nyní posuzované trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Naposledy byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 27.12.2010, sp.zn. 16T 172/2010, který nabyl právní moci dne 22.2.2011, a to pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, za který mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Tento nepodmíněný trest odnětí svobody v současné době vykonává. Z hodnocení Vězeňské služby ČR, Věznice Stráž pod Ralskem bylo zjištěno, že obžalovaný byl do této věznice přemístěn z věznice Praha-Pankrác dne 9.8.2011, projevil zájem o pracovní zařazení a dne 16.9.2011 byl zařazen na vnitřní pracoviště v dílnách jako truhlář, kde pracuje doposud. K jeho pracovní morálce nejsou žádné připomínky, neomluvené absence nemá. Své povinnosti plní na velmi dobré úrovni, k zaměstnancům věznice je vstřícný a slušný. S odsouzenými rovněž nemá žádné spory. Stanovený program zacházení plní ve všech bodech, včetně cíle. Doposud je zařazen do druhé přístupné skupiny vnitřní diferenciaci. Za dobu pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody byl celkem 2x kázeňsky odměněn, trestán nebyl. S ohledem na dosavadní průběh výkonu trestu odnětí svobody lze konstatovat, že výkon trestu plní svůj účel, protože si vytváří podmínky pro zařazení do první přístupné skupiny vnitřní diferenciaci. Konec trestu má stanoven na 1.5.2013.

Zákonná trestní sazba při dané právní kvalifikaci činí tři roky až deset let. S ohledem na trestní minulost obžalovaného, když si z dříve ukládaných nepodmíněných trestů odnětí svobody nevzal žádné ponaučení, s ohledem na závažnost poranění, která poškozenému prokazatelně způsobil, má soud za to, že na obžalovaného je třeba působit důrazněji, aby účelu trestu bylo dosaženo. U obžalovaného nebyly shledány žádné polehčující okolnosti ve smyslu ust. § 41 trestního zákoníku, naopak byly shledány přitěžující okolnosti ve smyslu ust. § 42 trestního zákoníku, obžalovaný zákeřně a bez racionálního důvodu zaútočil proti spícímu

staršímu muži, který se v ten moment nebyl schopen bránit a v minulosti již byl pro trestný čin odsouzen.

V souladu s ust. § 56 odst. 2 písm.c) trestního zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou, protože mu byl uložen trest za úmyslný trestný čin, v minulosti již byl ve výkonu trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin, přičemž zejména s ohledem na závažnost trestného činu a stupeň a povahu narušení obžalovaného nejsou splněny podmínky pro použití zmírňujícího ust. § 56 odst. 3 trestního zákoníku.

Městský soud v Praze má však současně zato, že je nezbytné obžalovanému uložit také trest zákazu pobytu na území hl. m. Prahy ve výměře deseti let, protože to vyžaduje, s ohledem nedosavadní způsob života obžalovaného, ochrana veřejného pořádku a zdraví občanů hl. m. Prahy. Nelze připustit, aby se na území hl. m. Prahy zdržovaly osoby, které řádně nepracují a páchají velmi závažnou násilnou trestnou činnost.

O náhradě škody soud nerozhodoval, protože poškozený L. P., Úřad Městské části xxx ani zdravotní pojišťovna (za náklady spojené s léčením poškozeného) se se svými nároky na náhradu škody nepřipojili.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Odvolání mohou podat státní zástupce pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 18.května 2012

**JUDr. Silvie Slepíčková,v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
J. Ž.